

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.149 van 19 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat S. BUYSSE en van attaché E. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"U, verklarende van Iraaks staatsburgerschap en Koerdische origine te zijn afkomstig uit het Amadi-district in de provincie Dahuk in Noord-Irak, verliet Irak op 26 juli 2007. U reisde naar Turkije waar u verbleef tot februari 2008 om vervolgens verder te reizen naar België waar u op 15 februari 2008 het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

U verklaarde dat u bent opgevoed als weeskind door uw oom nadat uw moeder hertrouwde met een andere man en ze van uw oom haar kinderen niet meer mocht zien aangezien ze niet getrouwd was met de man die hij voor haar zou zoeken. U had geen contact meer met uw moeder alhoewel ze maar een straat van u af woonde. U stelt dat u Irak ontvluchtte omdat u verliefd was op Helan (H.) en tot drie keer toe haar hand gevraagd had. U kreeg haar hand echter niet omdat haar vader vond dat u het eerst maar moest goedmaken met uw moeder. Het meisje, Helan (H.), waar u op verliefd was drogeerde u tijdens een afspraak in juli 2007 in Dukar Mazya waardoor u in slaap viel of buiten westen was. Vervolgens had ze seks met u. Op 26 juli 2007 kreeg u telefoon van uw broer die vertelde dat de vader van Helan u zocht. U wist niet waarom. Nog dezelfde

dag kreeg u een telefoontje van Helan die u vertelde dat ze misselijk was, met haar moeder naar de dokter geweest was, deze had vastgesteld dat ze ontmaagd en zwanger was. De dokter zou dit aan haar moeder hebben verteld die het op haar beurt tegen haar vader vertelde, waarop de vader zou hebben gezegd dat hij u ging vermoorden. U vertelde dit tegen uw oom en broer en een smokkelaar bracht u onmiddellijk naar Turkije waar u tot februari 2008 verbleef alvorens verder te reizen naar België. U had immers vernomen dat de familie van Helan wist dat u in Turkije was. Uw moeder kon de situatie met de vader van Helan wel oplossen maar u wilde dit niet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hiervolgende redenen.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat er gezien de houding die u tijdens uw interview op het CGVS tentoonspreidde (CGVS, p. 1-19) ernstig kan worden getwijfeld aan de ernst van uw asielaanvraag. Zo vond u het nodig om tijdens uw interview te eisen dat u een vrouwelijke dossierbehandelaar en een mannelijke tolk kreeg en wilde u geen interview afleggen met een mannelijk dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk (CGVS, p. 1-7). Als reden hiervoor haalde u aan dat u in de vragenlijst van het CGVS uw voorkeur had uitgedrukt voor een vrouwelijke ambtenaar en een mannelijke tolk (CGVS, p. 1-7). Dit omdat u zich bij een vrouwelijke ambtenaar meer op uw gemak voelde en een mannelijke tolk, bij voorkeur dezelfde als diegene die u bijstond bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, omdat u die goed verstond (vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het interview op het CGVS stelde u meerdere keren dat het uw recht was te krijgen wat u gevraagd had in de vragenlijst (CGVS, 1-7). Er werd daaraangaande meerdere keren aan u duidelijk gemaakt dat u in de vragenlijst van het CGVS een voorkeur heeft opgegeven en dat dit geenszins een recht is (CGVS, 1-7). U wilde daar echter niet van horen en dreigde meerdere keren dat u geen interview wilde afleggen (CGVS, p. 1-7). Er werd meerdere keren gevraagd naar een gegronde reden waarom u geen mannelijk ambtenaar en vrouwelijke tolk wilde voor uw interview op het CGVS, een vraag waarop u geen duidelijk antwoord kon geven buiten het feit dat u zich bij vrouwen meer op uw gemak voelde en dat ze u beter begrepen en dat het uw recht was te krijgen wat u had gevraagd, namelijk een mannelijke tolk en een vrouwelijke dossierbehandelaar (CGVS, p. 1-7). Bovendien vond u dat u geen gegronde reden moest geven waarom u niet met een mannelijke dossierbehandelaar en vrouwelijke tolk wilde werken (CGVS, p.4) Met betrekking tot het geslacht van de tolk en de

dossierbehandelaar dient echter te worden opgemerkt dat uw opmerking dat u liever een vrouw had als ambtenaar omdat ze u beter begrijpen in het gedrang komt door de door u vertoonde houding ten opzichte van vrouwen. Zo noemde u **vrouwen minderwaardig, dom, hersenloos, dommer dan mannen en valt er met vrouwen niets aan te vangen** (CGVS, p. 2). Deze uitspraak staat haaks op uw verklaring dat u een vrouw eiste voor uw interview op het CGVS omdat u zich bij vrouwen meer op uw gemak voelde en ze uw situatie beter begrepen (CGVS, p. 2). U vond het eveneens nodig de vrouwelijke tolk herhaaldelijk te beledigen omwille van haar geslacht (CGVS, p. 2, 4-5, 17) en uiteindelijk viseerde u ook het mannelijk geslacht van de behandelend ambtenaar (CGVS, p. 4-5). Ondanks dat er meerdere keren gewezen werd op de mogelijke gevolgen van de door u tentoongespreide houding tijdens het gehoor (CGVS, p. 1-8), bleef u weigeren om mee te werken aan uw eigen asielprocedure. Niettegenstaande uw halsstarrig weigeren bleef u de kans geboden om uw verhaal uiteen te zetten en u ging daar uiteindelijk zonder aanwijsbare reden toch op in (CGVS, p. 7-8). Uw vraag om alles wat voordien gezegd was te wissen, werd niet ingewilligd (CGVS, p. 7-8). Dat u uiteindelijk toch nog een interview aflegde waarin u de redenen voor uw vlucht uit de doeken deed, doet echter niets af aan de vaststelling dat u het in eerste instantie niet nodig vond om de geldende regels waarbij u als kandidaat-asielzoeker de verplichting heeft om mee te werken aan uw eigen asielprocedure, te volgen.

De door u tentoongespreide houding tijdens uw interview op het CGVS gaat regelrecht in tegen deze regels en getuigt van weinig respect ten opzichte van de autoriteit die uw asielaanvraag onderzoekt en getuigt van weinig interesse in deze procedure en het belang ervan voor uzelf. Dit valt in het geheel niet te rijmen met het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging of dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming (punt 205 van "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", UNHCR, Genève, januari 1992, p. 48-49).

Met betrekking tot de door u ingeroepen feiten en de vrees voor een terugkeer naar Irak omdat u door een meisje, Helan (H.), gedrogeerd zou zijn waarna zij seks met u had en ze u nadien liet weten niet enkel door u ontmaagd te zijn door u maar eveneens bezwangerd (CGVS, p.8-19), dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen daaraangaande weinig geloofwaardig zijn.

Zo is het vooreerst bevreemdend dat u geen verkering met haar had maar zij u tijdens uw eerste afspraak wel gedrogeerd zou hebben om vervolgens seks met u te hebben (CGVS, p.13) met de bovenvermelde gevolgen (ontmaagding, zwanger). Gezien het hier een meisje uit een Koerdische familie betreft en het algemeen geweten is dat de eer in deze families van zeer groot belang is, is het totaal ongeloofwaardig dat zij u zou drogeren om vervolgens op een min of meer publieke plaats seks met u te hebben terwijl u in slaap lag of bewusteloos was omdat ze iets in uw drank had gedaan.

Bovendien is het evenzeer merkwaardig dat u stelt dat u tot drie keer toe de hand van Helan gevraagd had aan haar vader maar gevraagd naar de volledige naam van Helan (H.), kon u die niet geven (CGVS, p.7). U bleek evenmin in staat de volledige naam van haar vader te kunnen geven (CGVS, p.8). Gezien de geschetste context dat u reeds drie keer de hand van Helan had gevraagd is dit ongeloofwaardig. Dat u de familie niet zo goed zou kennen is evenmin aannemelijk (CGVS, p.8) aangezien u drie keer de hand van de dochter gevraagd heeft en ze op drie huizen, op nog geen 100 meter afstand, van u woonde (CGVS, p.14). Dat u bovendien ook niet blijkt te weten aan wie binnen de Rekani-stam haar vader haar uiteindelijk uithuwelijkt is evenmin geloofwaardig (CGVS, p. 7) en mag wel degelijk door u geweten zijn. Bovendien verklaarde u dat Helan's vader de hand van zijn dochter weigerde omdat u een conflict had met uw moeder met wie u sinds uw kindertijd geen contact meer had. Ze was immers hertrouwd met een andere man die inging tegen de partnerkeuze die uw oom voor haar in gedachte had (CGVS, p.8). Met betrekking tot uw moeder blijkt u echter niet te weten met wie ze hertrouwde behalve dat zijn naam Tawfiq was, meer wist u niet. Evenmin kon u aangeven wanneer uw moeder geboren was of wat haar leeftijd was (CGVS, p. 10), dit is opmerkelijk. Dit is bovendien niet aannemelijk daar ze volgens uw verklaringen slechts op één straat van u woonde (CGVS, p. 10). Gezien de context die u schetst aangaande uw problemen mag

er op zijn minst toch van u verwacht worden dat u hier enigszins concrete informatie over kan geven, hetgeen bij u niet het geval is.

Met betrekking tot de telefoontjes van uw broer en Helan die u op één en dezelfde dag kreeg waarbij uw broer stelde dat de vader van Helan u zocht en Helan u zelf contacteerde om uit te leggen wat er aan de hand was en wat er gebeurd was tijdens het "toeristische uitstapje", verklaarde u dat u op die dag met uw oom naar Erbil was getrokken voor "iets met politiek of de Peshmerga" (CGVS, p. 13-14). U ging met uw oom mee aangezien deze analfabeet is en uw hem dus de weg moest tonen (CGVS, p. 13-14). Gevraagd naar waar u dan in Erbil naartoe geweest was, kon u enkel aangeven dat het een Ministerie of iets met Peshmerga was, maar niets meer. Naar welke plaats u hem had moeten brengen wist u niet meer niettegenstaande dat u er al vaak geweest was. Dat u niet kan aangeven naar welke locatie u uw oom zou hebben gebracht, is niet aannemelijk. Zeker niet gezien uw verklaringen dat u er al vaak geweest was en u er op uw oom wachtte in de gang (CGVS, p. 13-14). Dit laat dan ook ernstige twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Bovendien is de vaststelling dat u wel verklaarde dat uw oom en broer onderhandeld zouden hebben met de familie van Helan en dat ze geld wilden betalen maar vervolgens niet kon antwoorden op de vraag over hoeveel geld het ging of welke stappen uw oom en broer juist ondernomen zouden hebben om tot een oplossing te komen, niet aannemelijk (CGVS, p. 8). U heeft wel contact gehad met uw familie toen u in Turkije zat maar u zou daar niets over gevraagd hebben en er zou ook niet over gesproken zijn (CGVS, p. 8). Rekening houdende met uw verklaringen dat u de dood riskeerde als de familie van Helan u in handen kreeg is het totaal ongeloofwaardig dat ze u hierover niet geïnformeerd zouden hebben. Aangezien het volgens uw verklaringen uw leven was dat op het spel stond (CGVS, p. 17) mag er op zijn minst van u verwacht worden dat u hierover enigszins concrete informatie kan geven, hetgeen niet het geval is.

De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielverklaringen wordt dan ook op cruciale wijze ondergraven door de bovenstaande vaststellingen.

Bijkomend legt u ook geen enkel begin van bewijs van uw identiteit neer hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenmin ten goede komt.

Tot slot wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voorgaande kan er met betrekking tot uw asielaanvraag dan ook niet gesteld worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

3.2. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene rechtbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. De bestreden beslissing zou een manifeste beoordelingsfout uitmaken, waar deze stelt dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is omdat ze geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zonder afdoende motivering en inhoudelijke toetsing. Verzoeker gaat niet akkoord met de manier van verhoren en meent dat de zorgvuldigheid niet werd geëerbiedigd.

Hij betoogt dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en gaat hierbij niet alleen uit van zijn uitgebreide persoonlijke ervaring, doch ook van de hedendaagse situatie in zijn land van herkomst, waar nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoeker wijst erop dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) verklaarde een vrouwelijke ambtenaar en een mannelijke tolk te verkiezen gezien hij zich bij een vrouwelijke ambtenaar meer op zijn gemak voelt en graag dezelfde tolk had als op DVZ omdat hij deze erg goed verstond. De voorkeur van verzoeker werd echter niet gerespecteerd aangezien hij op 15 mei 2008 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) door een mannelijke interviewer werd gehoord, in aanwezigheid van een vrouwelijke tolk. Dit zorgde voor een probleem bij aanvang van het gehoor en verzoeker wenste het gehoor te laten verdagen tot aan zijn voorkeur kon worden voldaan. Doordat het gehoor evenwel werd verder gezet ondanks de gespannen sfeer, stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing volledig faalt.

Hij betoogt dat zijn relaas consistent en coherent is, zodat hem ten onrecht de asielstatus wordt geweigerd.

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (R.v.St., nr. 168.403, 2 maart 2007; R.v.St., nr. 166.392, 8 januari 2007). Verzoeker geeft niet aan op welke manier artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch de rechten van verdediging door de bestreden beslissing zouden geschonden worden, waardoor dit onderdeel van het middel niet dienstig wordt aangevoerd.

Waar verzoeker de Commissaris-generaal een beoordelingsfout verwijt door te stellen dat zijn asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève, dient te worden opgemerkt dat dergelijke motivering nergens in de bestreden beslissing wordt weergegeven, zodat dit argument evenmin kan worden aangenomen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij omtrent zijn identiteit, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het bekritisieren van de wijze van het gehoor op het CGVS, waarbij hij zijn stelling herhaalt dat zijn voorkeur voor een vrouwelijke dossierbehandelaar en een mannelijke tolk niet gerespecteerd werd, doch nog steeds geen gegronde reden aanbrengt ter verantwoording van dit verzoek. Zijn verklaring dat hij zich beter op zijn gemak zou voelen bij vrouwen en zij hem beter begrijpen, staat lijnrecht tegenover het misprijzen en de grove beledigingen die hij tijdens het interview uitte, zowel ten aanzien van vrouwen in het algemeen als ten aanzien van de aanwezige vrouwelijke tolk. In acht genomen verzoekers houding tijdens het gehoor op het CGVS is het verzoek om "*bij voorkeur*" een mannelijke tolk te hebben tijdens de procedure voor de Raad, tergend.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat het antwoord in de vragenlijst de uiting van een voorkeur betreft, welke geenszins een recht inhoudt om deze voorkeur ingewilligd te zien. De Raad treedt verweerder bij waar deze vaststelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen op welke wijze een inwilliging van zijn voorkeur de bestreden beslissing zou beïnvloeden hebben, waarbij terecht wordt opgemerkt dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker, zonder aanwijsbare reden, uiteindelijk toch overging tot het afleggen van verklaringen omtrent zijn voorgehouden vrees, welke zonder enige verdere problemen verliepen. Op geen enkel moment blijkt dat verzoeker in het afleggen van deze verklaringen belemmerd werd door het geslacht van de ambtenaar, noch van de tolk.

De bestreden beslissing oordeelt terecht dat dergelijke houding afbreuk doet aan de ernst van verzoekers vrees en getuigt van een gebrek aan interesse. Verzoeker brengt geen afdoende elementen aan ter weerlegging van de bestreden motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Verzoeker weerlegt de bestreden motivering niet aangaande de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten, waarbij terecht wordt gesteld dat (i) zijn verklaring dat Helan hem gedrogeerd zou hebben om met hem seks te hebben op een publieke plaats totaal onaannemelijk is, aangezien het een Koerdisch meisje betreft, voor wie de eer van de familie van groot belang is (ii) verzoeker de volledige naam van Helan niet kent, noch van haar vader, noch van de persoon aan wie deze Helan uiteindelijk uithuwelijkte, terwijl verzoeker haar hand tot drie keer toe gevraagd zou hebben (iii) hij verklaart haar familie niet goed te kennen, terwijl zij op nog geen honderd meter van hem woonden (iii) Helans vader het huwelijk weigerde omwille van het conflict dat verzoeker had met zijn moeder nadat zij hertrouwde, terwijl hij de volledige naam van haar nieuwe echtgenoot niet kende en evenmin de leeftijd van zijn moeder kent, welke slechts op één straat van hem woonde (iv) verzoeker vage verklaringen aflegde omtrent de dag dat hij met zijn oom naar Erbil zou gegaan zijn (v) hij niet op de hoogte is van de onderhandelingen die zijn oom en zijn broer zouden hebben gevoerd met de familie van Helan, waarbij hij nagelaten heeft zich hierover te informeren op het ogenblik dat hij contact had met zijn familie. Deze motivering, welke pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat verzoekers algemene verwijzing naar de hedendaagse situatie in zijn land van herkomst geenszins afdoende is om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de vragenlijst van het CGVS, het verslag van DVZ en het verhoorverslag van het CGVS en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr. 165.215, 28 november 2006). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn, hetgeen blijkt uit het dossier. Hij zou geen bescherming kunnen genieten los van de bepalingen van de Conventie van Genève. Dit werd volgens verzoeker niet nagegaan in de asielprocedure. Men motiveert niet op afdoende wijze waarom hem de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden.

Verzoeker wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM, het recht op leven en het verbod van foltering, tot de meest fundamentele waarden behoren van de democratische staten van de Raad van Europa en stelt dat een uitzetting artikel 3 EVRM zou schenden zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Zijn vrees wordt volgens verzoeker bevestigd in mensenrechtenrapporten.

Verzoeker wenst ten slotte te wijzen op zijn onberispelijk verblijf in België.

4.2. De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2,§1, van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St., nr. 181.977, 11 april 2008; R.v.St., nr. 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of

bestrafing van verzoeker in zijn land van herkomst, *in casu* in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. Een verwijzing naar mensenrechtenrapporten, welke door verzoeker overigens niet bij het verzoekschrift worden gevoegd, volstaat geenszins.

Uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt blijkt bovendien dat de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (stuk 14: "landeninformatie").

Gelet op het voorgaande kan aan verzoeker, zijn ongeloofwaardige verklaringen mede in acht genomen, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.